

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

3 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

Светило за тялото е окоето. Затова, ако твоето око бъде чисто, и цялото твоє тяло ще бъде светло; ако пък твоето око бъде лукаво, цялото твоє тяло ще бъде тъмно. И тъй, ако светлината, що е в тебе, е тъмнина, то колко ли голяма ще е тъмнината?

Никой не може да слугува на двама господари: защото или единия ще намрази, а другия ще обикне; или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не можете да служите на Бога и на мамона.

Затова казвам ви: не се грижете за душата си, какво да ядете и да пиете, ни за тялото си, какво да облечете. Душата не струва ли повече от храната, и тялото от облеклото?

Погледнете птиците небесни, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират; и вашият Отец Небесен ги храни. Не сте ли вие много по-ценни от тях?

Па и кой от вас със своята грижа може да придаде на ръста си един лакът?

Защо се грижите и за облекло? Взрете се в полските кринове, как растат: не се трудят, нито предат; а казвам ви, че нито Соломон във всичката си слава не се е облякъл тъй, както всеки един от тях;

...и ако полската трева, която днес я има, а утре се хвърля в пещ, Бог тъй облича, колко повече вас, маловерци! И тъй, не се грижете и не думайте: какво да ядем, или какво да пием, или какво да облечем?

Защото всичко това търсят езичниците, и защото вашият Небесен Отец знае, че имате нужда от всичко това. Но първом търсете царството на Бога и Неговата правда, и всичко това ще ви се придаде. (Мат. 6:22-33)

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

“НЕ СЕ БЕЗПОКОЙТЕ...”

Съвременното човечество страда от много душевни разстройства и болести. Две от най-разпространените от тях са безпокойството (тревожността) и безгрижието. Тъй като това са две не само различни, но и противоположни състояния, ще поясня какво имам предвид.

Първо за безпокойството (тревожността). Хората се безпокоят за какво ли не, за хиляди неща. Жителите на бедни страни като нашата се безпокоят основно за насъщния си хляб и за оцеляването си; жителите на

богатите страни пък се безпокоят как да запазят придобитото и как да го увеличат. Тъй или иначе и едините, и другите имат своите тревоги, свързани с материалните им нужди, със земния живот. И вярващи и невярващи, и християни и нехристияни – всички, с много малки изключения, сме се вторачили в материалните си потребности, в желанията и цененията на тялото и пренебрегваме или изцяло сме забравили потребностите и жаждата на душите си.

Това именно е другото голямо душевно разстройство, другата голяма болест на века – безгрижието за душата. Както виждаме, и двете – и безпокойството за материалните неща, и безгрижието за духовните – макар и противоположни, вървят ръка за ръка; до голяма степен едното обуславя другото.

Тук говорим за нещо много важно и вих искал добре да осъзнаем това. Става дума за нашата житейска философия, за насочеността на съзнанието ни, за нагласата, за настройката на душите ни. Неща, от които зависи начина и качеството на живота ни. Става дума за нашето жизнено веруе – християнско (духовно) ли е то или е материалистическо. С каква нагласа започваме и изживяваме всеки Божий ден? Само с мисълта какво ще спечелим и какво ще придобием, какво ще ядем и пием и как ще се развличаме, или – освен това и преди това – как да изживеем деня по християнски, какво добро да направим, с какво да нахраним душите си. Ще повторя: въпросът е жизненоважен. Къде да сложим ударението, върху какво да фокусираме вниманието си? В своята изумителна по дълбочина, възвишена нравствена красота и богатство на идеен Нагорна проповед (Проповед на планината) (Мат. 5 -7 гл.), откъс от която чухме днес, Христос ни дава пределно ясен отговор на тези екзистенциални въпроси. „Не се безпокойте какво да ядете и пиете, ни за тялото си, какво да облечете“ (Мат. 6:25) – учи ни Христос. (В българския превод е казано: „не се грижете“, но това не е точно. В гръцкия текст е: „не се безпокойте“). За по-малко от минути Спасителят три пъти повтаря: „не се безпокойте“, „Не се вторачвайте – иска да ни внуши Той – само в земните неща и не се обременявайте с тревоги как ще ги осигурите, защото това ще материализира изцяло живота ви и ще го принизи до нивото на безсловесните твари, които не знаят нищо друго, освен телесните си нужди и нагони.“ И тук Христос много уместно ни дава за пример птиците. Бог храни птиците, които не сеят, не жънат и т.н., но как ги храни? Чрез техния труд! От сутрин до вечер те си търсят и събират храна и ако не правят това, ще умрат от глад. А когато хранят и малките си, те прелитат стотици километри, за да осигурят храна и за тях, и за себе си. И това важи не само за птиците, а за

всички живи същества на земята. Законът за труда, даден ни от Бога, е основен закон на живота и всяко живо същество, което го пренебрегне, неминуемо погива; а нетрудещият се човек погива и духовно. Идеята на Христос е, че те не се безпокоят за нея, не живеят в страх какво ще ядат утре или в другиден. Чуйте колко силно и убедително изрича тази мисъл Сам Бог чрез перото на пророк Исая: „Послушайте Ме, доме Яковов дори и до вашата старост Аз ще бъда същият, и докато повелеете, Аз ще ви нося. Аз ви създадох и Аз ще ви държа. Да! Аз ще ви нося и пазя” (Ис. 46:4). И още: „Ще забрави ли жена кърмачето си, не ще ли пожали сина на утробата си? Но ако би забравила тя, Аз няма да те забравя” (Ис. 49:15). Христос ни учи, че ако търсим само земните, ще изгубим и небесните; а ако съсредоточим вниманието, грижите и старанията си в придобиване на небесните – „на царството Божие и неговата правда” – ще получим и двете. „Те – казва Христос – ще ви се придадат, ще ви се прибавят.” Колко точно се изразява Спасителят! Той не казва: „Търсете само царството на Бога”, а „първом търсете царството на Бога”, от което става пределно ясно, че ние трябва да търсим (да се грижим) и за земните неща, но грижите за тях да оставим на втори план. Тях Бог ще ни „придаде”, ще ни ги прибави. Това означава, че те ще дойдат като резултат, като следствие от нашата добросъвестна работа, от нашия спокоен, хармоничен, добродетелен и насочен към духовното, към небесното живот. Защото „праведният цъфти като палма, издига се като кедр ливански. Насадените в дома Господен ще цъфтят в дворовете на нашия Бог; те и на старост са плодови, сочни и свежи, за да разгласят, че е праведен Господ, моята скала, и няма неправда у Него” (Пс. 91:13-16). И тъй, нека обобщим. Какво иска да ни каже Христос? Грижете се за насъщните си нужди, но не превръщайте тези грижи в смисъл на живота си. Аз, вашият Създател и любещ Баща, никога няма да ви оставя. Ако вярвате искрено в Мен, ще съумеете и да Ми се доверите – напълно и без остатък. А доверявайки Ми се, ще се освободите от всички страхове и безпокойства, които обременяват душите ви. И така, освободени и необременени (от житейски тежоби), ще можете да се погрижите за най-важното: за царството Божие и неговата правда. Да се погрижите за това: как да го търсите и как да го намерите – първом в себе си, в душите и сърцата си, в живота си. Та после, придобили го, да го показвате и дарявате на всички, които искат да го имат.

Автор: Свещ. Ал. Лашков

ЖИТИЕ НА ПРЕПОДОБНИ ДАВИД БОЛУНСКИ

Блаженият Давид се родил в източна страна и подобно на светоносна звезда осиял целия свят: като се упражнявал във въздържание от ранна възраст, той бил сред хората като ангел в плът. Като се заселил близо до град Болун, свети Давид си направил палатка под едно бадемово дърво; тъй, подобно на доброгласна

птица, той утешавал с душеполезни слова всички стичащи се при него. Неговият ум бил винаги устремен в Божествените висоти; благодарение на това, той се обогатил с дара на чудотворството и станал светозарен стълб на църквата, просвещаващ всички със своите чудесни знамения. Понасяйки мъжествено туга, туга силен зной, той станал като че безчувствен. И понеже угасил в себе си огъня на плътските страсти, то и вещественият огън не могъл да го опали. Веднъж той взел в ръцете си горещ въглен и като поставил тамян върху него, застанал пред царя и го покадил, при което ръката му не пострадала от огъня. Като видял това, царят се удивил и се поклонил в нозете на Божия угодиник. И тъй свети Давид изумявал хората със своя живот и с чудесата, които вършел, и те, когато виждали светеца, винаги прославяли Бога, дивен в Своите светини. След дълъг и славен живот свети Давид с мир се преставил в Господа, Когото възлюбил още от младини.

© Жития на светините. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).

Български светини

ЖИТИЕ НА ПРЕПОДОБНИ ДАВИД БЪЛГАРСКИ

Св. цар Давид Български наречен Мокри е велможа от югозападната част на Първото българско царство, от втората половина на X в. Той е брат на Цар Самуил и най-големият от четиримата синове на комит Никола, които през 976 г. повеждат борба срещу Византия за отвоюване на източните предели на царството, завладени от византийците пет

години по-рано. Предполага се, че Давид владее непосредствено област, намираща се в югоизточната част на историко-географската област Македония между реките Вардар и Бистрица или на югозапад, в Преспа. Предполага се също така, че умира още през същата 976 г. или малко по-късно. Сигурни са сведенията за това как Давид умира — той е убит от скитащи власи в местност по пътя между Преспа и Костур, наречена "Красивите дъбрави (дъбове)" (на гръцки: καλή δρυς — кале дрис). Дали власите всъщност не са пазителите на прохода между Костур и Преспа или убийството му е организирано от Византия е предмет на догадки, а основния извор за тези събития, Йоан Скилица мълчи по въпроса.

В памет на най-големия си брат, Давид, и на родителите си, Никола и Рипсимия, през 993 г.

българският предводител Самуил поставя каменен надпис, открит в черквата от 10 век при село Герман до Преспанското езеро.

Св. Давид е най-големият от братята Комитопули, синовете на комит Никола, оглавили борбата на българския народ срещу византийското завоевание след падането на столицата Велики Преслав и източните земи под византийска власт (971 г.). Българското болярство, вярно на изконната древна българска традиция държавата да се управлява от "царския род" (в случая т.нар. Крумова династия), избрало четиримата Комитопули (Давид, Мойсей, Арон и Самуил) за намесничество. Както изглежда, синовете на комит Никола били най-близките роднини на династията, може би по линия на Гаврил, брат на цар Симеон Велики. През 976 г., използвайки неочакваната смърт на император Йоан I Цимисих и избухналата във Византия гражданска война, Комитопулитe преминали в решително настъпление. Давид ръководел направлението към Солун – в конкретната ситуация най-важният византийски център за агресия срещу свободните български земи. За нещастие, св. Давид загинал още в началото на движението, а това станало в местността Красивите дъбрави по пътя между Костур (дн. Кастория, Гърция) и Преспа. На връщане от една военна кампания в Солунско той бил коварно нападнат и убит от скитници власи, които явно сътрудничели с византийските власти. Няма достоверни данни св. Давид и братята му да са носели царски титли – те признавали легитимния владетел цар Борис II (намиращ се от 971 г. във византийски плен).

Давид е един от типичните примери за народна канонизация, усвоена и от църквата. Негови образи се срещат в десетки църкви от 19 век. Паметта на Свети Давид, цар Български се отбелязва заедно с онази на Светите Бедмочисленици – на 27 юли.

© Жития на светните. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).

Наръчник по Православие

ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО – БЕБЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ

- За какво ми е изповедта?

- Първо, изповедта би трябвало да е полезна дори само затова, че я е установил Сам Бог, Който не прави нищо без причина. Когато Господ след Възкресението Си се явил на учениците Си. Той им казал: Приемете Духа Светаго. На които простите греховете, тям ще се простят; на които задържите, ще се задържат. (Йоан. 20:22, 23).

Тези думи са толкова ясни, че не изискват обяснение. За да може свещеникът да опрости греховете, е нужно каещият се да ги изповяда. В това се и заключава изповедта. Тя не е човешко изобретение, но е установена от Този, Който е създал човека и цялата вселена, основал Църквата за утвърждаване на Своята

вяра на земята и установил в нея всички тайнства заради нашето спасение – от Исус Христос, Сина Божий, истинския наш Бог.

Той, по Своего велико милосърдие, ни е дал изповедта за това, за да ни върне душевния мир. Когато ние изпросваме опрощение на греховете си, ние се надяваме да получим прошка, но не сме уверени, че ще го получим. Изповядвайки се със съкрушено сърце, ние чуваме тайнствените думи, произнасяни от свещеника: „С властта, която ми е дадена, те прощavam и разрешavam от всички твои грехове, в името на Отца и Сина и Светия Дух!“ Тогава ние, произнасяйки „Амин“, вече оставаме съвършено уверени, че Господ е приел нашето покаяние и ни е простил, защото вярваме на Неговото Божествено слово: На които простите греховете, тям ще се простят.

Заедно с опрощението на нашите грехове в Тайнството Покаяние на нас всесъвършено ни се вменяват заслугите на нашия Спасител. Сам Исус Христос възпътва несъвършенството и недостатъчността на нашата изповед и покаяние със Своята всесъвършена благодат.

Нашият Господ, установявайки Тайнството Покаяние, е удовлетворил вродената потребност на нашата душа – всеки човек, извършвайки нещо лошо, чувства необходимост да облекчи душата си от съзнанието за своята постъпка. Кой не е изпитвал в минута на скръб желание да излее сърцето си пред истински приятел? Такова е свойството на изповедта: грехът е зло, тегнещо на душата; свещеникът е даден ни от Църквата приятел, на когото можем да поверяваме всички безпокойства на съвестта си, който ще разреши нашите недоумения, ще утоли нашата печал и не само ще облекчи, но ще снесе цялата тежест от нашата душа, ще ѝ върне радостта на умиротворената съвест. От самото начало на християнството всички верни са изповядали своите грехове и даже се изповядали пред всички, без да се боят от срама пред хората.

Но светата Църква, не изисквайки такава тежка жертва, се задоволява и от тайната изповед пред свещеника, за да бъде тя искрена и с намерение да не се повтарят предишните грехове.

Опитай да се изповядаш с вяра и покаяние, и тогава няма да кажеш: „За какво ми е изповед?“

Ти ще узнаеш от опит, че тя служи за това, да ни прави добри, да ни избавя от пороци и да ни помага да достигаме висшите добродетели.

Попитай за ползата от изповедта тези, които тя е извякла от пропастта на отчаянието. Изповедта е средство за достигане на добродетел и спокойствие, тя възвръща душевния мир, без който няма щастие. Тя ни предпазва от безчислено множество престъпления и нещастия. Тя повдига грешника и го възвръща към Бога.

И накрая, изповедта за последен път ще утеша умиращия, готовия да застане пред праведния Съдия, Който не гледа на лице.

Източник: www.svetiilia.bg

КАК ДА СЕ ИЗПОВЯДАМЕ ПРЕД СВЕЩЕНИКА

За да бъде чисто нашето тяло, ние редовно се мием и къпем. Чистопътността е условие за добро здраве и красота.

А знаете ли, кога човешката душа е здрава и силна? И какво е онова, което прави душите ни чисти и хубави?

Това е светото Тайнство Изповед (Покаяние).

Изповедта е тайнство, при което ние гласно казваме греховете си на свещеника и Бог по неговата молитва ни ги опрощава.

Изповедта, както кръщението и причастяването, е задължително тайнство за православния християнин. Без да сме се изповядали, ние не можем да се причастим, а без да се причастяваме, не можем да се спасим (Йоан 6:54). Църквата е наредила да се изповядваме от седемгодишна възраст и най-малко четири пъти годишно (през четирите годишни пости).

За да можем да разберем правилно колко голямо е значението на изповедта, трябва да сме наясно, какво е това грях и каква огромна вреда той носи на човека. Грехът, според Свещеното Писание, е беззаконие и неправда, с други думи – нарушаване на Господните заповеди и непослушание на Божията воля. Да дадем няколко примера. Господ Бог е заповядал да не се убива, краде и лъже, а някои, напротив, вършат всичко това. Тогава ние казваме за тях, че грешат. Или Бог е заповядал да почитаме родителите си, а ние ги огорчаваме и сме непослушни. Тогава също грешим. Всеки грях е като едно мръсно петно върху нашата душа. Всеки грях същевременно наранява душата ни. Затова е необходимо по-често да отиваме в духовната къпалня – Църквата, и там чрез светото Тайнство на Изповедта да очистваме душите си от сквернотата на греха. Църквата е и нашата духовна лечевница. Пак чрез Изповедта ние лекуваме раните на душите си, причинени от дявола с наше съдействие. Ако ние не се изповядваме, в душите ни се натрупва с всеки изминат ден всевъзможна нечистота. Ние се разболяваме духовно и ако не вземем бързи мерки, умираме за Бога и ставаме доброволни роби на виновника на всяко зло – дявола (духовна смърт).

Ако греховете ни са много тежки или упорстваме да вършим едни и същи грехове, свещеникът има право да ни накаже. Това наказание е църковно и се нарича епитимия (например да направим 20-30 поклона, или в краен случай да бъдем лишени от св. Причастие за известно време).

Много тежък грях е умислено да скриваме от свещеника сторените от нас грехове. И без друго Бог знае за тях! Затова нека се изповядваме чистосърдечно, с чувство за вина и решимост повече да не грешим!

Автор: Иван Николов

Източник: "Православно вероучение за деца"

НА КАКВО УЧИМ ДЕЦАТА СИ?

– Тате, ще ми позволиш ли да днес да отида на църква? – каза едно малко момиче в неделя на баща си.

– Не! – отговори невярващият баща. – Църквата не е за теб. Тя е за баби и дядовци!

– Но тате – каза момичето, – в училище, в часовете по вероучение научих, че четвъртата Божия заповед ни казва всяка неделя да отиваме на църква, за да почитаме Бога.

– Това са глупости! – продължи бащата.

– Но, тогава, тате, ако е глупост да изпълняваме четвъртата заповед, ще е също глупаво да изпълняваме и петата Божия заповед, която ни учи да почитаме родителите си!

Тези думи на детето преминаха като гръм през главата на бащата, който в края на краищата позволи на детето да отиде в храма.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

21 юни † 3 Неделя след Петдесетница. Св. мчк Юлиан Тарсийски. Св. свщмчк Терентий, епископ Иконийски. Гл. 2, үтр. ев. 3, ап. Рим. 5:1-10 (с. 85), лит. ев. Мт 6:22-33

22 юни Св. свщмчк Евсевий, еп. Самосатски. Св. мчци Зинон и Зина. Св. мчци Галактион и Юлиания

23 юни Св. мчца Агрипина. Св. преп. Антоний и Йоанкиий

24 юни * Рождение на св. Йоан Кръстител (Евновден). Св. Никита, еп. Ремеснански (Тип. с. 342, т. 7)

25 юни Св. прпмчца Феврония. Преп. Дионисий Атонски. Св. прпмчк Прокопий Варненски. Преп. Далмат Исецки

26 юни Преп. Давид Болунски. Преп. Давид Български

27 юни Преп. Сампсон Странноприемец

Евнорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg